

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Δωδεκάτη Δεκεμβρίου,
τέλος τοῦ Βουλευτηρίου.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ
τὸν Ἑτέμ-Πασσά γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ποῦντος ἑξακόσα δύο καὶ σαράντα,
Ἐλευθεριά τῆς Κρήτης καὶ γελοῦν τὰ πάντα.

Κι' ὁ Φασουλῆς ξεπροβοδεῖ
τοῦ Βασιληᾶ μας τὸ παιδί.

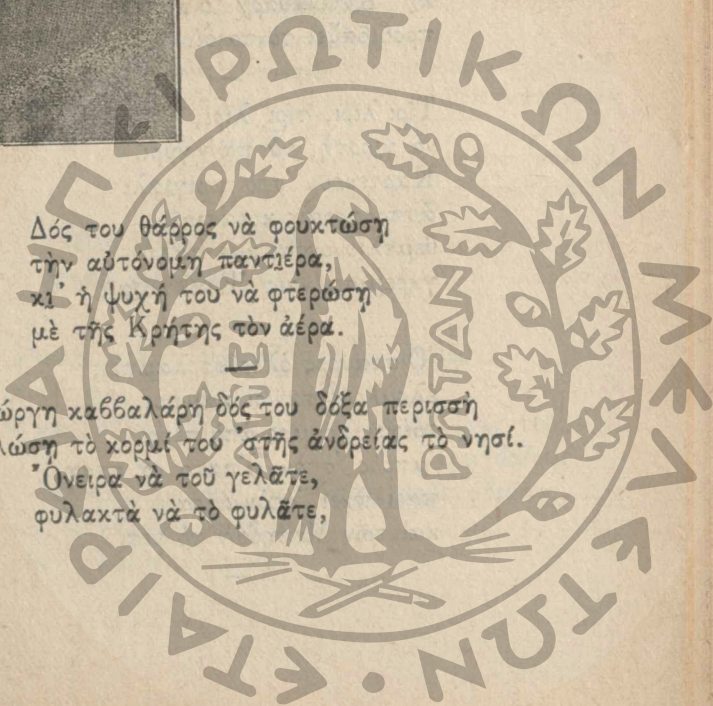
Πέστε το μὲ τὰ λαγοῦτα, πέστε το μὲ τὰ βιολιά
πῶς Διοικητὴς πηγαίνει τὸ παιδί τοῦ Βασιληᾶ.

Ἀη-Γεώργη καββαλάρη,
φώτισε τὸ παλληκάρι.

Δὸς τοῦ θάρρους νὰ φουκτώσῃ
τὴν αὐτόνομη παντιέρα,
κι' ἡ ψυχὴ τοῦ νὰ πτερῶσῃ
μὲ τῆς Κρήτης τὸν αἶρα.

Ἀη-Γεώργη καββαλάρη δὸς τοῦ δόξα περισσὴ
ν' ἀτσαλώσῃ τὸ κορμὶ τοῦ στῆς ἀνδρείας τὸ νησί.

Ὀνειρά νὰ τοῦ γελᾶτε,
φυλακτὰ νὰ τὸ φυλάτε,

φέρτε το μ' ἔληξας κλαδί
στοῦ νησιοῦ τὴν ἐρημιὰ
λεβεντόκορμο παιδί
σὲ λεβέντικα κορμιά.

Νᾶναι ζηλευτὸς ἀφέντης,
στοὺς λεβέντηδες λεβέντης
σὲ στεριὰ καὶ σὲ γιγαλό...
σύρε, Πρίγκηψ, 'στὸ καλό.

Πέστε το μὲ τὰ λαγοῦτα, πέστε το μὲ τὰ βιολιά
πῶς Διοικητὴς πηγαίνει τὸ παιδί τοῦ Βασιληᾶ.

Πᾶνε πίκραις μας πολλαῖς
καὶ φαρμάκια καὶ χολαῖς.
Περασμένα ξεχασμένα, τώρα γελαστοὶ περνοῦμε,
πάντα μιά χαρὰ μᾶς κάνει χίλιαις λύπαις νὰ ξεχνοῦμε.

Ναύαρχοι τοῦ κάνουν θέσι
καὶ τὸ βάζουν μὲς 'στὴ μέση,
τὸ 'παντρεύουν μὲ τὴ Νύφη τῆς σεμνῆς παλληκαριᾶς,
ποῦ χρυσοῦς ἀπλόνει κλώνους
ἔσπερ' ἀπὸ μαύρους χρόνους
τὸ δენტρί τῆς 'λευθεριᾶς.

Κανονοβολοῦν ἀρμάδες μὲ κανόνια βροντερά,
ὅπου τότε μιὰν ἡμέρα
μᾶς 'φώναζαν μὲ φόβερα:
«πίσω πίσω μὴν πνιγῇτε μὲς 'στῆς Κρήτης τὰ νερά».

Στροφὴ δευτέρα φλογερωτέρα.

Μὲ σαρδίνια καὶ βραχιὰ
παίζω λύρα Κρητικιά.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
μέσ' σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
τῆς δόξαμπρης ἡμέρας
κάθε στόμα κελαῖδεῖ,
κι' Ἀντιναύαρχ' ὁ πατέρας
προβιδιάζει τὸ παιδί.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
νὰ γιορτῇ, νὰ πανηγύρι.
Καρτεροῦν 'στὸ περιγιάλι
ἀσπροφώρας κορασιᾶς,
θεμελιώνονται καὶ πάλι
γκρεμισμέναις Ἐκκλησιᾶς.

Ὁ σταυρὸς ὁλόρθος λάμπει,
ἐλουλούδιαν οἱ κάμποι,
τρέχει κόσμος ἀπὸ πέρα
μὲρὸς 'στὸν Ὑπατο νὰ πύση,
πάει πάει 'στὸν ἀέρα
καὶ τῶν Μπέδων τὸ φέσι.

Νά! 'στὸν γέρο Ψηλορείτη
'φεγγοδόλησαν πυρσοί,
καλῶς ἤλθες μὲς 'στὴν Κρήτη,
τὸ πανύμνητο νησί.

Καλῶς ἤλθες, παλληκάρι,
καὶ Βασιλικὸ βλαστάρι,
μὲς 'στὰ Τάρταρα νὰ σβύσουν τῶν βουνῶν οἱ στεναγμοί,
στάσου νὰ σὲ 'δοῦμε, στάσου,
νὰ διαβοῦν ἀπὸ 'μπροστά σου
τὰ κορμιά τὰ σιδερένια, ποῦ δὲν 'λύγισαν στιγμή.

Καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες, Ὑπατέ μας ζηλευτέ,
μὲ Δεκέμβρη ξαστεριά,
μάτια, ποῦ μὲς 'στὴ σκλαβιά τῶν δὲν ἐκλάψανε ποτὶ
κλαῖνε γιὰ τὴν 'λευθεριά.

Τώρα πλημμυρεῖ τὸ δάκρυ, ποῦ τὸ 'σπείρουν οἱ πόνι
καὶ τῆς συμφορᾶς οἱ χρόνοι,
τώρα πλημμυρεῖ τὸ δάκρυ, ποῦ σὰν ἀνοιξὴς βροχὴ
ὀροσολοῦζει τὴν ψυχὴ.

Ψάλλουν οὐρανοὶ σαπφείρων
καλῶς ἤλθες κι' ὠσαννά,
τρίζουν κόκκαλα μαρτύρων
μὲς 'σ' ἀπάτητα βουνά.

Ἴσκιοι γύρω τοῦ πετοῦνε, γιγαντεύουν καὶ 'ψηλώνουν,
καὶ τὸ παλληκάρ' ἱσχιόνουν.
Καλῶς ἤλθες 'στὸ νησί μας, σὲ τιμᾷ νὰ τὸ τιμᾷ,
βάλε βράκαις καὶ σαρδίνια κι' ἔλα χόρεψε μ' ἐμᾶς.

Ἄνδρας κύττα λαξευτοῦς,
κύττα καπετάνιους γέρους,
εἶναι νέος σὰν κι' αὐτοῦς
'στοὺς παλῆγους τοὺς ἐλευθέρους;

Στροφὴ τρίτη, χαῖρε, Κρήτη.

Πέστε το μὲ τὰ λαγοῦτα, πέστε το μὲ τὰ βιολιά
πῶς Διοικητὴς μᾶς ἤλθε τὸ παιδί τοῦ Βασιληᾶ.

Νάτο νά, τὸ συντροφεύουν πολιτεύματα καὶ νόμοι,
πέρνα μὲς' ἀπὸ τουφέκια, ποῦ καπνοβολοῦν ἀνάμνη,
πέρνα μὲς' ἀπὸ τουφέκια,
πυρρίξαν ἀστροπελέκια.

Ὁ καπνὸς τῶν σὲ κυκλόνει μὲ λαχτάρα μας κρυφὴ
καὶ κορῶνα κάνει γύρω 'στὴν τρανή σου τὴν κορφή.

Κύττα κύττα πυραμίδες,
ποῦ ποτὲ σου δὲν τῆς εἶδες,
τώρα 'μπρός σου τιμημένα καὶ πασίγαρα βροντοῦν
καὶ 'στοὺς βρόντους τῶν τουφέκια τῆς Εὐρώπης ἀπαντοῦν.

Νὰ τουφέκια μιά φορὰ,
ποῦ μᾶς ἔδιναν φτερά,
ποῦ 'ξυπνοῦσαν πέρα πέρα
δλη νύκτα κι' ὅλη 'μέρα
τὸν ἀντίλαλο φαραγγῶν, πεδιάδων καὶ βουνῶν,
ὅπου 'βρόντησε μεγάλος ὁ Θεὸς τῶν κεραυνῶν.

Νὰ τουφέκια γιὰ καμάρι,
δοξασμένα 'στὸν αἰῶνα,
ὅπου κάνουν Ὑγεμόνα
γῆς Ἑλληνικῆς βλαστάρι.

Γύρω 'στὰ τουφέκια σκίρτα
καὶ στεφάνωστα μὲ μύρτα,
ρούκτωσέ τα μὲς 'στὴ φοῦκτα τοῦ μεγάλου σου χεριοῦ,
πᾶρε σπίθες ἀπ' τὰ μάτια καθενὸς παλληκαριοῦ.

Ἀφησες τὴν γῆν τῶν χαύνων
καὶ τῶν λόγων τῶν ἀρρήτων,
καὶ πατεῖς βουνὰ Κουρήτων
καὶ Θεῶν περὶ κεραυνῶν.

Ἐμπροστά σου δάφναις στρώνει κάθε Κρητικὸς ὀπλίτης,
πᾶρε μίτον Ἀριάδνης 'στὸν Λαδύρινθον τῆς Κρήτης,
νέκρωσε μὲ πόθους λαύρους
νέων χρόνων φωτεινῶν
μαύρου μίσους Μινωταύρους
σὰν Θεοῦς τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅλοι νᾶναι σύμβουλοι σου καὶ πιστοὶ σου δορυφόροι,
κάτω κι' ὅπλα καὶ μαχαίρια,
τῆς ἀρχαίας Πασιφᾶς σὲ προσμέν' ἡ θεία κόρη
μὲ τὸν μίτον εἰς τὰ χέρια.

Πέστε το μὲ τὰ λαγοῦτα, πέστε το μὲ τὰ βιολιά
πῶς Διοικητὴς μᾶς ἤλθε τὸ παιδί τοῦ Βασιληᾶ.

Τραγουδάκι χαρωπὸ μὲ τὸν ἴδιο τὸν σκοπὸ.

Θυμηθῇτε, πατριῶται,
τί κακὸ μεγάλο τότε,
θυμηθῇτε τί μανία, θυμηθῇτε τί καμίνι
πολεμάρχων μυθικῶν,
σὰν μᾶς εἶπαν πῶς ὁ Πρίγκηψ δίχως πόλεμο θὰ γίνῃ
Ἀρμολογίας τῶν Κρητικῶν.

Ὑψιστε Θεέ, τί θρήνος
καὶ λυσσώδης κοπετός!...
ὄχι 'φώναζε κι' ἐκεῖνος,
ὄχι 'φώναζε κι' αὐτός.

Μὲ πολέμων ἀμανέδες
βουβῶζαν οἱ καφφενέδες,
ὄχι, θέλομε τὴν Κρήτη νὰ γενῇ 'δικό μας κτῆμα
μονοῦ καὶ παραχρῆμα.

Βρὲ τί λέτε; 'λέγαν ἄλλοι, δὲν μᾶς φθάν' ἡ Κρήτη μόνον,
πρέπει τώρα νὰ μᾶς δώσουν καὶ τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Κι' ἄλλοι 'λέγαν μὲ μανία
καὶ πολεμικὸ μεράκι:
«μόνο τὴν Μακεδονία;
νὰ μᾶς δώσουν καὶ τὴν Θράκη».

Κι' ἄλλοι σκούζανε παρέκει
μὲ Σταυραετοῦ φακίολι:
«κὰν μᾶς δίνουν καὶ τὴν Πόλι,
κὰν ἀνοίγομε τουφέκι».

Θυμηθῇτε, πατριῶται,
τί κακὸ μεγάλο τότε,
ὄχι 'φώναζε κι' ἐγὼ
κι' ἔκανα τὸν Στρατηγό.

Κι' ἤλθε Βαγιανὴ Δευτέρα,
Θοδωρῆς μὲ τὴν μαχαίρα,
κι' ἤλθε τῶν Βαγιῶν ἡ Τρίτη,
συφορέλια σου, Χαμίτη,
κι' ἤλθε τῶν Βαγιῶν Τετάρτη,
τί προσμένεις, Μποναπάρτη;

Μὰ κι' ἡ Πέμπτη ξημερώνει
κι' ὁ Παπποὺς παρακορόνει,
φθάνει κι' ἡ Παρασκευὴ,
μᾶς τοῦ λὲν οἱ παλαβοί,
ἐφθασε καὶ τὸ Σάββατο,
χάος ὅλα κι' ἄνω κάτω,
νάσου κι' ἡ Κυριακὴ,
φύγ' ἐδῶ καὶ φύγ' ἐκεῖ.

Κι' ὕστερα ζουρλομανούας
καὶ 'στὸ στόμα μουζαλιέρα,
κι' ἄνω σχῶμεν τὰς καρδιάς
'στὸν οὐράνιον πατέρα.

Κι' ὕστερα βαρὺ σαμάρι
καὶ σπαλέταις μὲ τὸ φεῖο,
κι' ὕστερα μῆλο καὶ γνῶσις,
σὺμμαχοι μὲ τὴν Τουρκιά,
καὶ μουγγαῖς διοργανώσεις
καὶ μὲ ρήγανη κουκιά.

Ὡδὴ μεστὴ χορᾶς μετὰ παραφορᾶς.

Ἀχ! πῶς ἤθελα 'στῆς Ἰδῆς νὰ πετάξω τὸ βουνό,
ποῦ βγαλε τὸν κεραυνό,
καὶ μονάχος μὲς 'στοὺς πάγους καὶ 'στοὺς ἔμβρους τοῦς
[ραγδαίους]
πρωτὶ βοᾶν 'ἀντικρύζω τοὺς Δακτύλους τοὺς Ἰδαίους,
ποῦ μεγάλωσαν μιά μέρα
τὸν Ὀλύμπιον πατέρα.

Νά ξεχάσω τοῦ πολέμου
τὴν θεότρελλη γωνιά,
καὶ νὰ πῶ τὸν ναργιλέ μου
μὲς 'στῆς Κρήτης τὰ Χανιά.

Ἀχ! πῶς ἤθελα ν' ἀφήσω τοὺς συγχρόνους Ἀθηναίους,
τοὺς χαζοὺς, τοὺς κεχηναίους,
σὲ πολιτευμάτων χάδραις
νὰ παρλάρουνε παλάδραις.

Γειά σου, Κρήτη τιμημένη, ποῦ γιορτάζεις Πασχαλιά,
ὄχι μ' ἄρματα σὰν πρῶτα, σήμερα μὲ τὰ φιλιὰ,
σήμερα χωρὶς τουφέκι, σήμερα μὲ τὴν ἑλγὰ,
καὶ ξαπλόνει τὰ κλαδιά της ἡ χρυσὴ πορτοκαλιά
καὶ ξαρμάτωτη διαβαίνει μὲ τὸν γυῖο τοῦ Βασιληᾶ.

Τῆς ὀρφάνιας οἱ καῦμοι
λησμονοῦνται 'στὸ χορὸ,
φᾶτε 'λευθεριάς ψωμί,
πιῆτε 'λευθεριάς νερό.

Παῖξε, Κρητικὴ παντιέρα,
'στὸν καθάριο τὸν ἀέρα.
Τοὺς κυματισμοὺς της ὄλοι
δακρυσμένοι τοὺς κυττοῦν,
Ναύαρχοι, Στρατοὶ καὶ Στόλοι
τὴν Λαμπρὴ της χαιρετοῦν.

Ἀχ! πῶς ἤθελα ν' ἀφήσω
λιμαδόρους μελιρρύτους,
καὶ πυρρίχιον νὰ στήσω
μὲ τῆς Κρήτης τοὺς προκρίτους,
κι' ἔδεπὰ νὰ καταθέσω τ' ὄπλο μου τὸ φλογερὸ,
ποῦ τ' ἀγόρασα γιὰ χάζι 'στοῦ πολέμου τὸν καιρό.

Ὅποιον βρίσκω ν' ἀγκαλιάζω,
ζήτω ζήτω νὰ φωνάζω,
καὶ σὰν ἄλογο Μαζέπα
νὰ πηδήσω 'στὴ Χαλέπα,
μὲς 'στοῦ Γειώργου τὸ Παλάτι,
χίλια νὰ τοῦ πῶ σπολλάτη.

Μὲ τὸν Πρίγκηπα νὰ μείνω,
Δρὸζ Νουμάς κι' ἐγὼ νὰ γίνω,
νὰ τοῦ στρώνω νὰ κοιμᾶται, νὰ τοῦ στρώνω νὰ δειπνᾷ,
λεοντόκαρδος νὰ πέφτη κι' Ἐκατόγχειρ νὰ ξυπνᾷ.

Ὑπατε τῆς Κρήτης, γειά μας,
κι' ἡ τρισέβαστη γιαγιά μας,
τῆς Ἀγγλίας ἡ Βιτώρια,
μιὰ γραφὴ σοῦ γράφει χώρια.

Στέλλε μας χαρὰς μαντάτα μὲ χιονάτο περιστέρι,
Ἀη-Γειώργη στέκα πάντα 'στὸ δεξί του τὸ πλευρὸ,
καὶ τὸ κόκκινο σημάδι τῆς σημαίας μὲ τ' ἀστέρι
ὀλογάλανο κι' ἐκεῖνο νὰ τὸ κἀνῃ μὲ Σταυρό.

Διάλυσις Βουλῆς παληᾶς ἀμαρτωλῆς.

Τάδε 'στοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ρέκτας ὁ Πρωθυπουργὸς λαλεῖ,
διαλύετ' ἐπὶ τέλους τῶν ἀβούλων ἡ Βουλὴ,
τῶν ὑδάτων, τῶν ἀνέμων,
τῆς ρομφαίας τῆς πυρίνης,
καὶ τῆς μούρλας τῶν πολέμων
καὶ τῆς μούχλας τῆς εἰρήνης.

Διαλύετ' ἐπὶ τέλους καὶ πηγαίνει 'στὰ κομμάτια
ἡ Βουλὴ τῆς βουδαμάρας, ποῦ τὴν εἶχαν γιὰ τὰ μάτια,
κι' οἱ μπεκρηδὲς ἐκλογεῖς
τῆς ἀρηίφίλου γῆς
'μπρὸς 'στὰς κάλπας προσκαλοῦνται 'στὰς ἐπτὰ μὲν Φλεβῶν
νὰ ψηφίσουν ἐν σπουδῇ,
τὴν ἡμέραν δηλαδὴ,
ποῦ μὲ τηγανιοῦ μουντζούραις τὸ Τριῶδι θ' ἀριθάρη.

Ἐμπρὸς 'στὸν Ἀἰδονόπουλο κάθε μας ἀρχοντόπουλο.

Ἀἰδονοπούλου Μέλαθρον καὶ Παππαϊωάννου,
ραφτάδικο καὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγαλουσιάνου.
Θέλεις νὰ γίνῃς Ὑπουργὸς νὰ σώσης τὴν Ἑλλάδα;
σύρε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ νὰ κόψῃς μιὰ βελλάδα,
θέλεις καθεὶς ἀπάνω σου τὸ μάτι του νὰ ρίχνῃ;
θέλεις ὁ κόσμος χάσκοντας νὰ σὲ δακτυλοδείχνῃ;
θέλεις πολλὰς σκορδόπισταις νὰ σὲ γλυκοκυττάζουν
κι' οἱ φίλοι τὰ καπέλα των ὡς κάτω νὰ σοῦ βγάσουν;
θέλεις νὰ νοιώσῃς ἄνθρωπο τὸ ρούχο πῶς σὲ κάνει
καθὼς ὁ Χόντζας Ναστραδὶν σὰν 'φόρεσε τὴν γούνα;
σύρε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ καὶ ντύσου μάνι μάνι
καὶ κορδωμένος ὕστερα γιὰ κάθε τι τσαμπούνα.
Κι' ὁ Περικλῆτος εἰς αὐτοὺς θὰ κόψῃ ρούχα πιά,
θὰ 'μπῇ γαιδοῦρι ξέστρωτο καὶ θάβγῃ μ' ἀνθρωπιά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Νέον ἔργον 'βγήκε τώρα μὲς ' ἀπὸ ζωγράφου χέρι,
Ροῖλου τοῦ περιφήμου τὰ περίφημα Ν τ ε λ έ ρ ι α,
τέχνη, χάρις, φαντασία κι' ἐνθουσιασμός πολλὸς,
τῶδε κι' ἔμεινε 'μπροστά του κεχηνῶς κι' ὁ Φασουλῆς.

Εἰς τοῦ Γιάννη τοῦ Φωτίου τρέξετε σὲ τέτοιαις ὥραις
καὶ μ' ἐννιά δραχμαῖς μονάχα πάρετε λαχειοφόραις.
Τί Γραφεῖο! πάντα τύχη γιὰ καθένα τύχης λῶτο,
μὰ φαντάσου νὰ κερδίσῃς μὲ τὸ νόμμο τὸ πρῶτο,
ἐκατὸ χιλιάδες πέρνει—τόσων πόθων πλήρωσις—
εἰς τὰς εἴκοσι Δεκέμβρη, ποῦ θὰ γίν' ἡ κλήρωσις.

Τὸ Λοῦβρο τὸ περίφημο, τὸ Λοῦβρο τὸ μεγάλο,
πρὶν σὰν κι' αὐτὸ δὲν 'θρίσκεται μὲς 'στὰς Ἀθήνας ἄλλο.
Νέα προσθήκη κι' ἔκτασις τμημάτων εὐρυχωρῶν
καὶ πλοῦτος ἀφθονος εἰδῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
ὅπου δὲν περιγράφονται, πᾶς μόνον καὶ τὰ βλέπεις,
κι' ἀρχίζει τὸ γαργάλισμα γεμάτης κι' ἀδείας τσέπης.
Ὁ μάγος Κανελλόπουλος 'στὰ λουσα τὰ περίσσια
κι' αὐτὸ τὸ Λοῦβρο 'πέρασε, ποῦ λάμπει 'στὰ Παρίσια.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμίς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.